Més val tard que no pas mai

Als 33 anys, René Román viu per primer cop la possibilitat de pujar a Primera. I ho fa després d'haver patit dos descensos a Segona B els últims tres anys · «Feia temp que no gaudia tant», assegura

Més val tard que no pas mai

Lionel Messi tenia només 17 anys quan va debutar a la Primera Divisió; la mateixa edat tenia quan va fer el seu primer gol al Camp Nou. Amb 18, va guanyar la seva primera Lliga de Campions i la Pilota d'Or, amb 22. Ara, el currículum de l'argentí és un dels més llorejats del planeta i de la història d'aquest esport. I això que encara li falten uns mesos per arribar als 30. L'èxit, en forma de títols individuals i col·lectius, va com va. Pot arribar més aviat o més tard, o no fer-ho mai. N'hi ha que encara l'esperen, sense desistir. Tinguin l'edat que tinguin. René Román, porter del Girona, és un dells. Té 33 anys i, tot i que diu tenir encara corda per estona, sap que la seva carrera és més a prop del final que no pas dels inicis. És llei de vida. Tot i haver-se passat tantes temporades en actiu, mai ha jugat a Primera. Ni tan sols hi ha pogut pujar. És més, als últims anys li ha tocat lluitar per no baixar, fins i tot lamentant més d'un descens. Mentre n'hi ha d'altres que segurament ja haurien llançat la tovallola, ell encara mira el futur amb optimisme; sobretot ara, que ha trobat l'equip ideal per pensar així. És titular d'un Girona que va disparat cap a Primera. René és del parer de tocar de peus a terra, però no amaga que, després de sofrir com li ha tocat fer-ho, té ganes de gaudir de valent.

«Estic jugant, gaudeixo molt al camp i les coses van rodades, perquè l'equip està a un gran nivell. Em sento molt a gust i ja em tocava!», reflexiona. De raó no li'n falta. S'ha passat molts anys jugant a Segona B, on ha viscut experiències de tota mena; ha estat a partir dels 30, quan ha pogut estrenar-se a Segona A, encara que la seva trajectòria ha estat més patida que no pas altra cosa. Un any a Jaén amb un descens i dos al Llagostera; en l'últim, tampoc va evitar baixar. «Feia molt de temps que no podia gaudir d'estar lluitant per objectius tan bonics com aquest. Des de ben petit que somia algun dia poder jugar a Primera i ara ho tenim a les nostres mans. Els últims anys sempre he estat lluitant per no baixar. Aquí a Girona la història ha canviat, perquè gaudeixo molt més i els partits els afronto més relaxat».

Es felicita per haver escollit anar a parar a Montilivi aquest passat estiu, tot i que va passar els primers mesos a la banqueta. I també treu ferro al fet d'haver-se passat tota la seva carrera jugant a Segona B o en equips destinats a lluitar per no caure-hi. «Això arriba quan arriba. Més val tard que no pas mai! Ara em trobo molt bé en l'aspecte personal, en un estat de maduresa molt bo. Físicament també em sento bé. A tot això, li sumo que l'equip guanya i els resultats acompanyen», reflexiona.

Tot i haver viscut alguna o altra alegria al llarg de la seva carrera, res comparable al que suposaria pujar a

Primera. «No hi ha res com això. Tant de bo aquest any em toqui celebrar l'ascens més bonic i important d'un futbolista», explica. Però per arribar-hi, al Girona encara li queda camí per recórrer i René té molt clar que no hi ha res fet. «Encara queda molta lliga i hem de seguir lluitant. Hi ha una certa eufòria entre l'afició i tothom ens dona per ascendits. Està bé que la gent s'engresqui i en part és per culpa nostra, però s'ha de tenir en compte que això pot canviar de cop i volta». Per començar, dissabte toca guanyar el Getafe: «És un partit molt important que hem de guanyar per deixar enrere un rival directe».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/03/02/mes-val-tard-que-no/832237.html?utm_source=rss